

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЙСКИЯ

Брой 2 • год. CII • 27 януари 2023 г. • цена 1 лев

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ВЪРХОВНИЯ КОМИТЕТ НА СТДБ

Нови членове на Върховния комитет

На 21 януари т.г. във Военния клуб в столицата се проведе Общо събрание на Върховния комитет на Съюза на тракийските дружества в България, което премина при следния дневен ред: 1. Отчет за дейността на СТДБ за 2022 г.; 2. Отчет за изпълнението на бюджета на СТДБ за 2022 г.; 3. Приемане на план – програма за дейността на СТДБ за 2023 г.; 4. Приемане на бюджета на СТДБ за 2023 г.; 5. Прекратяване на членство в СТДБ (ВК); 6. Приемане на нови членове на Общото събрание на СТДБ; 8. Приемане на декларация на ВК на СТДБ.

След като бе установено, че има кворум и събранието е законно, то бе открито. За водещ на събранието бе избран Михаил Вълв – заместник-председател на Централното ръководство. С едноминутно мълчание бе почетена паметта на починалите членове на Върховния комитет и съратници ген. Тодор Бояджиев, Петра Мечева и Папани Козарова.

Доклад-експозе по отчета и план-програмата направи председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Премянов. Той отчете 2022 г. като успешна за Съюза и подчерта че всички мероприятия през са преминали под мотото на 110-ата годишнина от Балканската война. Кр. Премянов благодари на членовете на Централното ръководство и на председателите на тракийските дружества, с чието активно

съдействие са организирани основните мероприятия като: Деня на Тракия, традиционните тракийски гергьовски събори в Поморие и Одрин, Национален фестивал Фолклорен венец „Божура“ в Средец, Национален тракийски младежки събор „Илиева нива“, Национален тракийски християнски събор „Спасовден“ в Ямбол, Национален тракийски събор „Богородична стъпка“, Национален тракийски събор в с. Славейно, Национално тракийско поклонение на Петрова нива, Националния женски тракийски събор – поклонение в с. Аврен, Националното тракийско поклонение „Ден на тракийската памет“ в Маджарово

и за активното участие на тракийци в Националната инициатива-среща „Завръщане към корените“ в Ивайловград.

Специално внимание бе отделено на добрия отзвук сред средношколците на проведения от СТДБ и Тракийския научен институт Национален конкурс за есе, разказ и рисунка.

Подчертан бе приносът на Културен клуб „Тракия“, който функционира съвместно с издателство „Захарий Стоянов“ и привлича към тракийската кауза представители на творческата интелигенция. Само през 2022 година са представени 35 заглавия и автори като Атанас Звездинов, Петър Анда-

саров, Боян Ангелов, Енчо Господинов, Стоян Райчевски, Тони Маркс, Мая Вапцарова, Тодор Коруев и други. Благодарение на член-кор. Иван Гранитски, член на ЦР и на ВК на СТДБ, клубът е превърнат в притегателен център за изявени български писатели, поети, интелектуалци, художници, чиито творчески вечери събират тракийци, дипломати и съмишленици на тракийската кауза.

Акцент бе поставен на реализацията на идеята за издаване на Енциклопедия Тракия, която при съства в планове на Съюза от 20 – на години, но едва през 2022 година е реализирана, благодарение на авторския колектив, редколеги-

На 27 януари председателят на СТДБ Красимир Премянов празнува рожден ден.

Пожелаваме му здраве и енергия за отстояване на тракийската кауза!

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

ята, Тракийския научен институт и Съюза на тракийските дружества в България. Специална благодарност Кр. Премянов поднесе на Министерство на външните работи за оказаното съдействие, на всички представители на българската държава, които уважават тракийските мероприятия и на Вицепрезидента Илияна Йотова за последователната позиция по тракийския въпрос.

Председателят на СТДБ изрази увереност, че през 2023 г., когато се навършват важни юбилейни годишнини като 110 години от геноцида над тракийските българи и 120 години от Илинденско-Преображенското въстание, тракийци ще продължат да укрепват своята организация и ще положат максимални усилия за защита на българщината в Родопите, където се развиват тревожни процеси, свързани със заличаване на българския родов корен на местното население.

В разисквания взеха участие Иванка Мечева, Елена Алекова, Чавдар Георгиев и Пенка Чакалова – Генева.

Присъстващите гласуваха и одобриха доклада, отчета, план-програмата за 2023 г., финансовия отчет за 2022 година и проектобюджет за 2023 година.

За нови индивидуални членове на ВК бяха предложени и приети историците доц. Тодор Чобанов и д-р Георги Димов от БАН, проф. Иван Маразов, Боян Ангелов – председател на СБП, арх. Здравец Хайтов, инж. Емил Христов от Стара Загора, зам. председател на 44-ото Народното събрание, д-р Еди Иванов, Станка Димитрова, Пенка Чакалова Генева – правнучка на Капитан Петко войвода. Член на ВК става и Манол Манолов, председател на Регионално тракийско дружество във Варна.

Приета бе декларация на Върховния комитет, която може да прочетете на с. 8 в настоящия брой на вестника.

Представители на ВК на СТДБ: член кор. проф. Георги Михов, Краснодар Беломорски – зам.-председател на ЦР, проф. Павел Демиров, Хубен Стефанов, Румен Янков и Светла Пълева положиха цветя от името на тракийци пред паметника на Капитан Петко войвода в Борисовата градина.

ВЕЛИЧКА ГЕОРГИЕВА (ПАНДЪРОВА)

Продължение от миналия брой

ДОГАНХИСАРСКИ ПРЕДАНИЯ – ОТКРАДНАТА ЗЕМЯ НА ДЕДИТЕ НИ

– А как се достига до мястото, където е СТАРО ДОГАНХИСАР?

– СТАРО ДОГАНХИСАР е на около 3-4 км северно от днешното село Доганхисар. Тръгва се по пътя за с.Фъндаджак, от северния край на селото, минава се Горната чешма, покрай черквата Прясна неделя, вдясно са Белите гробе, по западния склон на Бърцето и местността Сгурету, за която старите хора казват, че е била топена руда. Близко до тях е СТАРО (МАЛЪК) ДОГАНХИСАР, местност с големи грамади от камъни и разрушени сгради, останки от древни жилища обрасли със стара дъбова гора.

Има предание, в което се казва, че населението от Малки Доганхисар идвало да се черкува в църквата Света Неделя („Прясна Неделя“). Църквата е била малка по размери, от нея стоят само основите от стените ѝ, а наоколо се издигат грамадни дъбови дървета. Веднъж хората от Малки Доганхисар отишли да се черкуват и били обсадени там, заградени неизвестно от кого, църквата била запалена и вътре населението загинало. Между това време (8 век) и идването на турците, църквата Света Неделя е била запалена и разрушена незнайно от кого.

Всеки път, когато минавах наблизо от там, се виждаха много кости, изравяни от текущите води. Никой не знае кога е построена църквата, нито от колко години назад е била разрушена.

За българско население, което живее в землището на Доганхисар, свидетелства и един французки рицар Бергтрандон де ла Брокиер, който минал от там през 1443 г. Той е водел записки за своето пътуване и пише, че по тези земи е виждал запазено българско население в планините и горите между Фере и Гюмюрджина. Споменът за това нещастие и тежките години прекарани в горите се е предавал от поколение на поколение и е достигнал до наши дни като далечно предание.

Моят земляк, десетина години по-голям от мен – Стаю Вълчев Кертиков, роден в Доганхисар през 1872 г. и сега жител на Асеновград разказваше за това предание, което бил запомнил от старите хора така:

„Когато дошли турците, те разрушили не само ГРАДИЩЕТО, но запалили и унищожили из основи селото СТАРО ДОГАНХИСАР. Наред с това, те избили голяма част от населението му, което не успяло да избяга. Затова тук в почвата има много натрошени човешки кости. Спасилото се с бягство население се пръснало из околните гори, където си построили колиби, изкоренили части от гората и създали новини (нови ниви), развъдили наново добитък – овце, кози, говеда, свине, пчели и си създали нови стопанства, които носели имената на техните собственици. Запазените до сега имена (*2) на колиби и йегъле (кошари), са останали от онова време.

По-късно населението от тези колиби се сговорили да си заселят ново село. За целта, те получили и съгласието на Доган бег – (турски феодален владетел на тези места по онова време), който живял в с.Ходжакьой. Отсякли едно дърво, от което направили орало, боюндрюк, жегли и остен, запретнали младци юнци – близнаци и заорали, като

започнали да очертават мястото на новото село – от южната му част – гробищата и параклиса „Св. Никола“, на изток към Баталан махала, завили на север към Селската чешма, Крайната или Крайнова махала, Карасанова махала, Карабашове, Сапунарюва махала, Карабакове, но на Бакшовата махала оралото се счупило и кръгът останал незатворен. От тук именно влизали всякога нападателите на селото.“

Кога е станало това, засега е неизвестно, но като се има предвид, че населението от околните села счита с.Доганхисар и с.Тахтаджик за най-старите български селища, вероятното заселване на с.Доганхисар на днешното му място е през първата половина на 15 век. Подобни предания за очертаване границите на селото се среща

надеждата за освобождение.

За основаването на с.Доганхисар има различни предания. Едни разказват, че това е станало от приближени на цар Калоян родове – потомци на който се явявал родът Калояновци, известен със своята смелост и доблест. Това предание се допълва с обяснение, че тук живеели царските соколари. Може би в това предание има нещо вярно, тъй като по времето на цар Калоян и особено на цар Иван Асен II е станало голямо движение на българи от север на юг по времето на Второто българско царство. Тогава земите ни са били включени в пределите на България като област Волерон.

– Слушай сега, да ти разprávям за преданието за цар Калоян, което всеки в село Доганхисар знае. От историята е известно как през 1206

година на Илинден провеждахме традиционния събор. Там е старият параклис Свети Илия, в който се намира мраморна плоча с надпис „година 1080“. За този надпис съобщил свещеник Петко Георгиев Калоянов, който е намерил плочата там. В югоизточна посока е високият връх Раювица на планината Кикеле, а насреща ѝ е стръмния връх – Куманву падалу.

Когато тръгнеш от крепостта ГРАДИЩЕТО, където рекичката от чешмата Рангеле се влива в Голямата река, насреща е Янув орев (орех), многовековно дърво, за да бъде обрано се събираха хора от над десет рода. Там наблизо е единичната висока канара, наречена Комнюв камен.

След смъртта на Иван Асен втори, в землището ни отново идва ви-

Радич ойуда, тя е стара доганхисарска песен и се пееше на всеки празник на селото.

Освен това, трябва да се има предвид и да не се забравя, че песента „Радич ойуда“ е доганхисарска и в нея личи гордостта на българския войвода (кмет):

РАДИЧ ОЙУДА (ВОЙВОДА)

– Ой, турци, турци, царюви людие, Вие сте турци, а съм българен, Яс дету имам, вие нямате.

Яс рубя* носе, тя огънь гори, Яс калпакъ носе, той слънце грее, Яс коне явам, той пиле върка, Яс любе любя, бяла Видана, Не белосана, не веждосана.

*руба – дрехи

Със същата гордост и доблест се отнася към султанските служители и годеницата му Видана:

Видана седи в долна маала, В долна маала, на висок чардак. Де заминае, де поминае, Царюви людие, царюви турци. Тие Видани, тком думает:

– Мари Видано, гяур дукинью, Главена ли си, женета ли си?

– Ой, турци, турци, царюви людие, Ку ви е ение*, ение за мене, Ку съм главена, ку съм женета.

*ение – грижа

Учудено малкият Вълчо запитва:

– А защо дядо, защо Радич войвода дето яха коня, той пиле фърка? Какво ще е това, дето той го има, а другите – турци го нямат?

– Това дядо, е несломимият дух на българина, силата на кръвта, дето той е наследил от предците си, тази осанка, храброст, благородство, величие, доблест, които светят от душата, от вътре, като наследници на знатен болярски род, приближени до царския род.

Знатен е произходът на българския войвода, затова рубата му грее като огън и калпака му грее като слънце, защото „отбран“ човек ги носи, (човек от сой)! Затова е запазена през вековете тази доганхисарска песен, тя носи късче от величествената история за произхода на дедите ни като наследници на царски люде!

Всеки българин, който я слуша и пее, знае историята и се гордее с произхода си, знае корените си и носи в душата си спомена за онази славна и силна България!

Така се е съхранила истината и чрез песента е преминала през поколения за да достигне до нас в днешно време.

Да я запомниш и ти, да я знаеш и да я разправяш на твоите унуки(внуци).

– Сега ще ти дам за друго предание за основаването на селото, което дава отговори на всичките въпроси от къде идват привилегиите, с които селото Доганхисар се е ползвало.

Дядо Вълчо с една ръка потупа по гърба малкия си внук, а с другата ръка направи с бастуна малък кръг по картата:

– Тука, тука гледай, от тука започва преданието! (*3)

ли и за други селища.

Но независимо от това, самото предание не дава отговор на въпроса:

„От къде произтичат правата и привилегиите, които е имало село Доганхисар пред турската власт? Как да си обясним защо селото е имало привилегии и относителна самостоятелност спрямо другите села?“

Някои предполагат, че през турското робство с. Доганхисар се е ползвало с привилегиите на доганджийско село, каквото било и през византийското владичество, но освен името на селото Аетос (сокол), други доказателства няма.

А с какво ще обясним – от къде и защо са дошли привилегиите, които имал родът Калояновци?

Селото придобива правото да се самоуправлява още от първите векове на турското робство. Това запазва българският характер на населението, неговото народностно съзнание, волният му дух и напълно примитивния му колибарски живот в продължение на близо едно столетие, след идването на турските нашественици. Съхранили се наследените от миналото стари обичаи, бит и традиции, запазило се българското народностно съзнание и свързаните с него качества на доблест и достойнство. Спомена, че са наследници на знатни боляри, крепило тяхната вяра за възстановяване на потъпкваните им права, поддържало гордостта им, предизвиквало съпротива срещу поробителите и подхранвало

г. цар Калоян нахлува в Тракия с войските си и стига чак до брега на Бяло море, превзема византийския град Росион и разрушава крепостта му. След като преминава през река Марица, цар Калоян превзема Траянопол и Макри и също разрушава крепостите им. По това време в ГРАДИЩЕТО имало византийски войници. Калоян обсадили крепостта ГРАДИЩЕТО и с помощта на местните българи я превзел. За известно време войската останала там за почивка. Казват, че през това време колкото мъжки деца са се родили, били наричани с царското име на победителя – Калоян.

Така името Калоян се появило в село Доганхисар и се наложило като едно от най-често наричаните мъжки имена. Чрез постоянния процес на роене (*5) на селото, името Калоян се разпространило и в околностите на Беломорието.

В преданието се казва, че когато си тръгнал от там, цар Калоян оставил за началник на крепостта ГРАДИЩЕТО болярина Витишин Татар. От тогава е останало названието на местността „Куманву падалу“ – това е стръмен връх, който се намира недалеч от крепостта Градище, както и личните имена на хората от селото – Комню и Комня.

– А как се достига до него, дядо?

– Пресичаш Голямата река, тръгваш нагоре по пътя за с. Тахтаджик, излизаш при билото на двата гръма. Наблизо е красивата горска местност Свети Илия, където всяка

зантийската власт. После, в началото на 14 век по времето на Момчил войвода, крепостта ГРАДИЩЕТО била използвана от неговите войски. След това дошли турските нашествия, оцелелите до това време крепости ГРАДИЩЕТО и Маринова чука(на Паралията нива) в Доганхисарската котловина дълги години се съпротивлявали на обсадата на османските нашественици, но накрая защитниците се отчаяли и решили да изоставят крепостта. Те пробили обсадата на турците и се разпръснали, едни се върнали по родните си села, а други заедно с последния болярин живял там, заминали за Солун.

От турските войски като комендант на крепостта бил оставен Дуван бег (бей). След време той получил заповед да разруши крепостта.

Така най-голямата защитна крепост, служила векове на дедите ни, се превърнала в руина...

След като ГРАДИЩЕТО е било разрушено от турците към 1372/3 г., селото получило официално новото, преведено вече наименование Доган-хисар (Соколова крепост). Със същото име започнало да се нарича и нововъзникналото българско село Доганхисар.

Важните събития, които са се случвали в селото са родени и съхранени в народната памет, тя се пази с предания и песни от селото, които пеели по хора и седенки, разказвани от баща на син, от дядо на внуци.

Най ми е на сърце песнята за

Продължава на 3-а стр.

ДОГАНХИСАРСКИ ПРЕДАНИЯ...

Продължение от 2-а стр.

След като река Адъдереси се пресече, се навлиза в ходжакьойското землище на бърчината Сиврията, обрасла със зеленикова гора. Там пасял стадото си младият българин Калоян, който бил роден през 1765 г., негов баща бил Петко Мамирев. Точно срещу него, на Турската чука били стадата на богатия турчин Доган бег. Било едно далечно време, към 1790 г., когато с. Доганхисар било още колибълък, Разпръснати в околните планини и местности в своите колиби живели още много българи със семейства-та си и стадата си.

Доган (Дуван) бег живеел в с. Ходжакьой, негови били турските села – Ходжакьой, Каракая, Фъндаджак, и Бадурен, както и българските – Доганхисар и Тахтаджик. Стадото му пасяло на Турската чука. Лоши хора наклеветили Доган бег пред султана, който го изпратил на заточение. Според законите тогава, на заточение трябвало да отиде и семейството на бегът и да се отнеме цялото му имущество и стоката му. Но преди да тръгне, бегът завел майка си при Калоян кехая, разправил му всичко и го помолил да я укрие и да я гледа докато е жива. Затова той му подарявал и част от стадото си. Калоян кехая скрил старата жена в своята къшла, гледал я като своя майка и на никого не казал нищо за нейното присъствие в домът му.

Когато султанът разбрал клеветата и пуснал Доган бег да се върне, Калоян кехая му предал майка му жива и здрава, стадата намножени, хамбарите пълни, всичко си било така, както ги бил оставил преди заточението. Доган бег не знаел как да се отблагодари на доброто, което получил от овчаря Калоян и го попитал какво иска за отплата.

Не поискал нищо за себе си българинът. След това турчинът приел Калоян за свой побратим, както го моела майка му и пак го запитал какъв дар иска да му подари. Калоян кехая и сега не искал нищо за себе си, само му разказал колко било тежко положението на неговите братя българи, които живеят по планините и горите и го помолил да направи нещо за тях, за да бъдат защитени домовете и нивите им от постоянни грабежи, да не живеят в постоянен страх от насилие и тормоз.

Тогава Доган бег се съгласил българите от колибите наоколо да се съберат на едно и да си направят село, на което мухтар (кмет) да бъде Калоян кехая, подарил му и половината от имотите и стоката си. Така Доган бег действал от турската власт да се създаде сегашното с.Доганхисар и големството(мюдюрството) на Калоян кехая да се придава по наследство, от баща на син, като били задължени да пазят хората от селото от всякакви зулуми (несправедливости), а също и да бъде съдник (да решава споровете) в седем

околни села.

Смелата и доблестна постъпка на младия български овчар Калоян и неговата воля за справедливост довела до право на известно самоуправление от турската власт и относителна самостоятелност при вземането на решения в живота на селото в онези трудни за оцеляване години. Така около 1795 г. младият Калоян кехая станал защитник и управник на село Доганхисар, някъде към тридесетте си години.

Малко преди 1800 г. започнало над стогодишното управление на Калояновци от младия овчар Калоян Петков Мамирев като мюдюр (кмет) на с. Доганхисар и като съдник на възникналите спорове в селото и седем околни села. (*4)

Време, през което селото управлявано от Калояновци значително се замогва, разраства и утвърждава

Но дошла 1923 г., когато българите били насилно прогонени от тези родни земи, които напуснали единствено за да се спасят. Избрали да напуснат родните земи, но да останат по родните земи, били насилно принудени да станат гърци – сменили българските им имена с гръцки, скъсали българските им документи и ги заменили с гръцки, на които пишело „родени гърци“, забранили да се говори на български език и наказвали с жесток побой и арест дори и за една българска дума!

В с. Доганхисар новата гръцка власт заселила гърци от Мала Азия. Вековните българските корени на село Доганхисар били отрязани...

– Чакай дядо, сега ще взема молива и тетрадката, за да направим картата и да напишем преданията, за да съм сигурен, че е вярното, че

Върлите падени,

Педюви йегъле – местността Данъ кедик,

Сексенови йегъле – местността Салтък тепе,

Карабакови йегъле – местността Куманово падало,

Делигеурови (Делигьоргьови (Делигеоргиеви))

йегъле – към с.Каракая,

Караматови йегъле – към Турската чука,

Калоянови (на Стоян Калоянов) йегъле – до с.Ходжакьой,

Мюдюрети (на Петко Калоянов) – йегъле към селата Бадурен и Домузdere,

Делимитруви йегъле – местността Поляната,

Карамитруви йегъле – местността Гюмлю,

Малакови йегъле – към с. Домузdere и местността Върлите па-

с водеща роля за българщината в региона, въпреки тежките години на изпитания от турската власт и от гръцката патриаршия.

След смъртта на Калоян кехая в 1837 г., стадата и кошарите му до с. Ходжакьой били наследени от сина му – Стоян Калоянов, управлението на с. Доганхисар продължил другият му син – Петко Калоянов, а една от дъщерите му – Добра е баба на Капитан Петко Войвода (майка на баща му Кирко). Така към този стар, славен и знатен род – Калояновци принадлежи и най-славния син на Доганхисар – Капитан Петко Войвода (*6).

Ето защо един от биографите на Войводата, Филип Симилов ще запише името му така (*7):

КАПИТАН ПЕТКО КИРЯКОВ КАЛОЯН!

За борбата на Петко Калоянов срещу гръцките владци, за налагането на българския език в училищата и в църквите, ще ти разправам в друг разказ. За делата на Петко Калоянов е писал и одринския книжар – Георги Димитров.

Силни и благородни били дедите ни, гордеели се със своя български произход от древни и славни родове! Векове наред те геройски устоявали на времето и чуждите нашествия и издигали изпод руини от пепелища нови домове, укрепвали българщината, защото носели несломимата силата на българския дух в кръвата си.

е точно както ти казваш...

– Ще дойде ден, когато наследниците на Доганхисар ще вземат картата, оставена ни от Стою Герджиков и по нея, стъпвайки там, ще намерят местата, описани в разказа!

Ще усетят, че там тишината е привидна, защото ще „чуят“ как отеква ехото от битките и стъпките на предците ни, ще усетят полъха на Бялото море и силата на свободата, ще пият от извора „жива“ вода, която излиза от земята на дедите ни!

Стъпили там, ще усетят силата на вековните си корени...

Разказът е написан като са използвани сведения от Харалампи Стоянов Бакалов и картата на с. Доганхисар от Стою Герджиков.

*1) СТАРО ДОГАНХИСАР е името по сведения на Харалампи Стоянов Бакалов, МАЛЪК ДОГАНХИСАР е името по сведения на Стою Герджиков, но се отнасят за едно и също място.

*2) Запазените до сега имена на колиби и йегъле (кошари), са останали от онова време:

Често скотовъдните стопанства с кошари, наричани йегъле, били разпръснати из цялата околност на селото. Такива били:

Турникови йегъле – към Сусус тепе,

Чакалови йегъле – местността на Черчлика,

Дилареви йегъле – местността

дини,

Сарачешишеви йегъле – местността Голака,

Ялабукови йегъле – местността Арман кедик,

Чекърови йегъле и др. “

*3) За основаването на селото има и второ предание, то е разказано от Мария Станкова Деликостадинова, родом от село Дервент, което чула от баща си Даскалото Стоян. Той бил ученик в село Доганхисар през 1871 г. Преданието се потвърждава напълно и от друг независим източник. Неда Стамова Стамболова (Морева), родом от село Доганхисар е разказала същото предание за Стоян Кехая в ръкописен текст от 50 страници, предаден ни от Николай Хайтов.

*4) За родоначалник на Калояновия род от село Доганхисар се посочват две имена:

– Стоян – от Сборник „Петко войвода“, Руска Параскова – Делчева

– Калоян – от Христо Попконстантинов, Филип Симилов, Стою Шишков, Харалампи Стоянов Бакалов, Мария Станкова Деликостадинова, Неда Стамова Стамболова (Морева), Николай Хайтов и др.

Калоян кехая имал двама сина – Стоян и Петко и осем дъщери, две от които са:

– Добра – баба на Капитан Петко Войвода (майка на баща му Кирко)

– Стоя – женена в род Бобеви, майка на Стоян Бобев.

*5) роене на селото – премест-

ване на отделна група от семейства, родени и живели до тогава в с.Доганхисар на съседни плодородни места в региона, които до този момент не са били населени. Там те основават ново село, като пренасят бита, традициите, обичаите от старото си село.

*6) ХРИСТО ПОПКОНОСТАНТИНОВ „ПЕТКО ВОЙВОДА – БРАНИТЕЛ НА РОДОПСКИТЕ БЪЛГАРЕ ДО 1879 г. ЧЕРТИ ОТ ЖИВОТА И ПОДВИЗИТЕ МУ“, 1885 г.

„Още от старо време въ това село (чети Дуванъ-Хисаръ) е имало по едно по-първо лице, почитано от турските власти и припознавано от тях като представител на цялото село. Това лице носи название Коджабашия.

Въ Дуванъ-Хисаръ почитанъ и припознаванъ е бил родътъ на Калояновците, защото споредъ едно местно народно предание, тая голяма фамилия водила потеклото си отъ българския царъ Калояна.

Отъ запомнените до днесъ членове отъ тая фамилия най-влиятеленъ и най-почитанъ е бил Калоян Кехая.

Него го наследилъ, синъ му Петко Калояновъ, а пъкъ следъ него големството се припаднало на синьтъ му на днешниятъ големецъ и мюдюръ Калоян Петковъ (чети 1885 г.). Имената Петко и Калоянъ едно по друго се предаватъ отъ баща на синъ, отъ синъ на внукъ и т.н.

КЪМЪ ТАЯ ФАМИЛИЯ ПРИНАДЛЕЖИ И НАЙ-НОВИЯТЪ РОДОПСКИ ВОЙВОДА ПЕТКО.

За забелязване е и това, че между мъжките собствени имена най-много се срещатъ Калояновци.“

Тези думи са потвърдени и от Стою Шишков, който се е срещал с Капитан Петко Войвода и е бил в кореспонденция с него:

„Намерихме за добре да приведемъ изцяло горните сведения отъ книжката на г.Константинова, защото мислимъ, че трябва да се знае по-ясно мястото и родътъ отдето е Петко.“

*7) Филип Симилов е биограф на Петко Войвода. Той се е срещал с Войводата във Варненския хотел „Комерциал“, около три години преди смъртта му. Макар, че Капитан Петко е бил болен, Симилов записва разказите, директно от думите на Войводата.

СБОРНИК „ПЕТКО ВОЙВОДА“, стр. 251

Документ 105.

БЕЛЕЖКИ ЗА РОДОСЛОВИЕТО НА ПЕТКО ВОЙВОДА

Роден на 1844 г. на Никулден в селото Дуван хисар в Родопски-те планини. ТОЙ, ТОЗИ ГОРСКИ ЦАР НА РОДОПИТЕ, ВОДИ РОДА СИ ОТ КАЛОЯНОВЦИТЕ, ГОЛЯМА И ПРОЧУТА СТАРА ФАМИЛИЯ, ПОЧИТАНА И ПРИЗНАВАНА В ДУВАН ХИСАР ЗА ВОДЕЩА ПОТЕКЛОТО СИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ЦАР КАЛОЯНА. Той е раняван на 33 места.

Живее днес във Варна, 53 г., занимава се със земеделие.

Сборник „Петко войвода“ (Изд. на Тракийския научен институт, С. 1954 г.), стр. 25.

„Ф. С. Симилов, който към 1897 г. във Варна е разпитвал Петко войвода, в записките си записал името на Петко войвода така:

„КАПИТАН ПЕТКО КИРЯКОВ КАЛОЯН“.

И под забележка е прибавил:

„Той ми казваше, че неговият род е „Калояновците“, доста стар род от няколко векове, според казване от майка му.“

УРОК ПО РОДОЛЮБИЕ В ХАСКОВО

В салона на Тракийско дружество „Г. Сапунаров“, Хасково се проведе открит урок по родолюбие, изнесен от председателя на дружеството Кирил Сарджев.

Темите, които развълнуваха учениците от ОУ „Св. Климент Охридски“ бяха свързани с историята на тракийските българи, заселени в Хасково и делото на Капитан Петко войвода.

УЧЕНИЦИ ОТ ОУ „ХРИСТО БОТЕВ“ С КОЛЕДЕН ПОЗДРАВ КЪМ ТРАКИЙЦИ ОТ ДРУЖЕСТВО „СТОЯН МАВРОДИЕВ“

КАТЯ ХРИСТОВА,
в. „ТЪРГОВИЩКИ НОВИНИ“

В навечерието на коледно-новогодишните празнични дни възпитаници на Първо основно училище „Христо Ботев“ в Търговище поздравиха членовете на местното тракийско дружество „Стоян Мавродиев“, чийто председател е Нели Анастасова. Второкласниците, с ръководител Стела Груйкина, изпълниха своя празнична програма, като пяха, коледуваха и сурвакаха тракийци. Както повелява традицията, за своя благослов получиха почерпка, паричка и пожелания за

здраве, радост и успехи.

В Клуба „Капитан Петко войвода“ бяха и представители на училищния ученически съвет, водени от Елена Събева. Младежите бяха подготвили коледно украшение за елха и празнична картичка за всеки от присъстващите, голяма част от които всъщност са бивши учители в училище „Христо Ботев“ – хора, отдали житейския и професионален път на обучението на младите хора. И сега с интерес и задоволство наблюдаваха програмата и взаимно споделиха трепетното очакване на празничните дни.

ТРАКИЙСКИ ДЕЙЦИ ГЛЕДАТ ОТ МУЗЕЕН КАЛЕНДАР В ХАСКОВО

ЗЛАТКА МИХАЙЛОВА
РЕПРОДУКЦИИ ЯНКО НАЙДЕНОВ

Всички училища в Хасковска област получиха дарение – екземпляр от илюстрирания календар за 2023 година „Мисия будител“, издание на

Регионалния исторически музей в Хасково. Той е отпечатан с финансовата подкрепа на Националния фонд „Култура“. Идеята е децата да научат повече за бележити личности-будители от хасковския край.

От страниците на календара гледат

войводите Капитан Петко Киряков, посветил живота си на освобождаването на българите от Беломорска Тракия. Защитникът на Родопите и Тракия осуетява опитите на османските власти да откъснат хасковския край от Източна Румелия, припомня календарът.

Издание напомня и за войвода-та Таню Николов – едно от славните имена на националноосвободителното дело. Не е забравен и големия родолюбец Георги Чалбуров. Роден в с. Еникьой, Ксантийско, бежанец по съдба, той се превръща в най-големия хасковски тютюнотърговец. Изби-

ран е за председател на Тракийската организация в Хасково, дарител е на Комитета Свободна Тракия, както и на бежански семейства.

Музеят обещава да издава календари с будители от района и през идващите пет години за всички учебни заведения на област Хасково. Така ще се отброи времето до 100-годишния юбилей на музейното дело в Хасково, чието начало е поставено през 1927 година с основаването на Археологически комитет.

НА ГОСТИ У ГОСПОЖА АНДРЕЕВА

РУСКА ГЕОРГИЕВА

Като завършек на едно вълнуващо събитие – запознаването на членове на Тракийското дружество „Лазо Лазов“, гр. Средец, с поезията на г-жа Цветанка Андреева, няколко активисти от дружеството решихме да я посетим в дома ѝ.

Подаръкът ни беше малък, но ценен – флашка със запис от срещата. Радостина Праматарова подготви видеоклип.

И така, закупихме скромна почерпка и в уговорения час се озовахме в нейния апартамент. Стопанката ни посрещна топло. Предадохме ѝ поздрав от другите ни колежки от дружеството. Нейното особено вълнение и нетърпение се предаде и на нас, гостите.

Гледахме записа, коментирахме отдел-

ни моменти и пропуски в сценария, смяхме се, но не остана незабелязано от нас, как г-жа Андреева, с треперещи ръце, от време – на време, тайничко си избърсваше очите. Това бяха сълзи на радост и задоволство от проведената творческа и тъй желана от всички нас среща.

Изгледахме целия филм заедно. Не усетихме как изминаха повече от два часа и половина в душевен разговор. Г-жа Андреева с благодарност сподели, че това събитие ще помни и ще я радва до края на дните ѝ.

Разделихме се с прегръдка. Тръгнахме си въодушевени и щастливи, че дарихме РАДОСТ на нашата прекрасна колежка, на една добра и сърцата жена, на един самороден талант, на любимата учителка, уважаван професионалист и човек.

ХАСКОВСКИ ФОРМАЦИИ С БЛАГОТВОРИТЕЛНИ ИЗЯВИ

Две творчески формации към читалище „Тракия 2008“ в Хасково, се включиха в благотворителни прояви – традиция за читалищната дейност.

Детският танцов състав „Пъстрица“

с художествен ръководител Иван Иванов гостува в Дома за деца и младежи с увреждания „Марина“. Младите изпълнители зарадваха обитателите на социалното заведение, родители и персонал.

Танцовият клуб „Воденица“ към читалището бе сред фолклорните формации, вписани в афиша на благотворителния концерт „Духът на България“. С него „Сдружение Азбукари“ със седалище в София, отбеляза 10 години от

основаването си с цел насърчване и подкрепа на талантиливи деца.

Концертът в хасковската зала „Дружба“ събра сумата от 3 880 лева, част от която бе дарена за лечението на две тежко болни деца от Хасково.

БАБИНДЕН В САЛОНА НА ТД „ГЕОРГИ САПУНАРОВ“ В ХАСКОВО

Празникът Бабинден събра тракийки и приятели в салона на Тракийско дружество „Георги Сапунаров“ в Хасково.

На този ден, 20 януари, по стар обичай се почита „бабата“, опит-

ната жена, която е изпълнявала ролята на акушерка в миналото, припомни Анета Георгиева, секретар на Читалище „Тракия 2008“, което заедно с Тракийското дружество „Георги Сапунаров“ органи-

зира празника.

Ролята на акушерка изпълни Иванка Петрова от ФГ „Тракийска дъга“, а ролята на младата булка – Анета Георгиева.

Продължава на 7-а стр.

ОПЕРАЦИЯ „ЖЕЗЪЛ“: ОПАСНАТА ИГРА НА БОЙКО БОРИСОВ С ТРАНСАТЛАНТИЧЕСКИЯ АВТОКЕФАЛИЗЪМ

ВАСИЛИАННА МЕРХЕБ

Продължение от миналия брой

Присъствието Ви на този религиозно-политически формат в Истанбул действително би могло да послужи за решаването на въпроси, свързани с българската история, като се застъпите за БПЦ пред вселенския патриарх Вартоломей със същата държавническа убедителност, която проявихте през 2015 г., като не го приехте в своя кабинет и счехте за унизителни думите му срещу патриарх Неофит, когато отказа да се обърне към него като към равен с обръщението „Ваше Светейшество“:

– отстояване на Охридската архиепископия, която е неприкосновено българска, както е записано в Устава на БПЦ: „Българска православна църква – Българска Патриаршия е правопреемник на Охридската архиепископия“ (чл. 1, ал. 3)

– да бъде върнато полагаемото ѝ историческо достойно по-високо място в Диптиха

– окончателно да се сложи край на претенциите на патр. Вартоломей за светини, находящи се в България

– искане на съдействие пред гръцкото правителство за връщане на тленните останки на цар Самуил в България, същият цар Самуил, чието сърце се пръска от мъка, когато вижда своята войска с избодени очи по зверски начин, като неговите тленни останки се намират в гръцката държава.

А относно споменатия във Вашия пост т. нар. „Високопреподобен“ архим. Харалампий, то следва да напомним, че същият е с тежко компрометиран авторитет.

Още през 2009 г. Харалампий (Ламбри Ничев Ничев) е не само низвергнат, но и разстриган от монашество заради неправомерно сключване на договори с манастирски земи, присвояване на суми, отсъствие от манастира в продължение на месеци. През

■ Бомба надпис „Смърт на православните!“

2010 г. заедно със скандално известния Дим Дуков става „епископ“ в една от многобройните гръцки разколнически групировки. Харалампий през 2011 г. е осъден на 4 г. затвор условно и глоба в размер на 12 000 лв. за длъжностно присвояване и злоупотреби.

Този своего рода пишман архимандрит е назначен от патр. Вартоломей да обгрижва българите в Истанбул, въпреки че Светият Синод не е давал съгласието си за това.

Г-н Борисов, без съмнение приносът Ви към Църквата никой не може да Ви отнеме, но предвид гореописаните Ваши действия, дирижирани навярно от подмолни консултанти, изглежда някой зад кадър прави опит да политизира Църквата. Не допускайте да бъдете превърнат в изпълнител на антибългарска и антидържавна и още по-опасното антицърковна диверсия чрез легитимиране на вселенски разкол, което би дестабилизирило сериозно държавата, тъй като Църквата

в България е символ на държавността.

Не позволявайте да бъдете въвлечен в трансатлантическата георелигиозна война, където бутафорни политици синергизират в тренда на глобалисткия неолиберален световен ред, типично за който е утвърждаващата се буфократизация на властта. Ако в политиката понякога се налага да се приложи ситуационно-кризисен пиар, настоящата декларация освен че дискредитира партия ГЕРБ, по своему е политическо самоубийство, като върху нея тегне сянката на черно-кървав пиар.

В България хората помнят как в критични моменти сте проявявали Вашия сетивен рефлекс, като сте се вслушвали в мъдрия глас на архиереите на Българската Православна Църква по неедин въпрос през годините, включително когато оставихте храмовете отворени по време на ковид-пандемията. Народът помни и знае колко направихте за

изграждане, реставрация, благолепие на храмове, манастири и други дела, свързани с благоденствието на Църквата.

Въвличането на Православните Църкви в анти-Христовата спирава на разкола е в пъти по-страшно деяние, отколкото заплахата от ядрена война, защото ако там се касае просто за физическа смърт, то при разкола е заложен на карта вечния живот на безсмъртната душа.

Поради това едва ли г-н Борисов би могъл да посочи един митрополит от БПЦ, който да подкрепя трижди проклетия разкол, съпричастието към който подлежи на отлъчване от Църквата и анатема, освен ако не става дума за някой, изпаднал в капана на болни и самоубийствени амбиции.

В период, в който България е раздирана от множество политически разделения и кризи (кри́си), т.е. съд Божий вместо смирено да преминем духовно обединени бурята от изпитания и да паднем в покаяние пред Господа, сме на ръба да бъдем въвлечени във война поради хора, обладани от низки страсти в борбата за власт на всяка цена: „каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си“ (Мат. 16:26). Решението за изпращане на оръжие в Украйна ще тежи на съвестта на всеки, който е пренебрегнал „гласът народен – гласът Божий“ и е допринесъл да бъдат убивани наши братя славяни.

Всичко това е вдъхновено от насаждащата русофобия, която е нов вид расизъм, мъртво-родено отроче на кръвожадна анти-Христова доктрина, оглавена от лидерите на колективния запад, при все че е казано: „отдайте, прочее, кесаревото кесарю, а Божието Богу“ (Лк. 20:25).

Г-н Борисов, ние като българи нямаме право да пренебрегнем предупредителните думи:

„Има Православие у нас, има и български народ; няма Православие – няма и български народ!“

(митрополит Климент (Друмев))

■ Разрушеният през 2014 г. Иверски Манастир в Донецк

ОТЧЕТНО-ИЗБОРНО СЪБРАНИЕ НА ТРАКИЙСКО ДРУЖЕСТВО „ТРАКИЯ“ В СВИЛЕНГРАД

На 8 януари 2023 година се проведе отчетно-изборно събрание на Тракийско дружество „Тракия“ в Свиленград.

Ръководство на Съюза на тракийските дружества в България бе представено от председателя си Кр. Премянов, Кирил Сарджев, член на ЦР на СТДБ и пред-

седател на ТД „Г. Сапунаров“, Хасково, Румен Янков, член на Върховния комитет и д-р Ваня Иванова, член на ВК на СТДБ и Главен редактор на в. „Тракия“.

Събранието протече при следния дневен ред:

1. Доклад за дейността на дружеството през отчетния период 2019-2022 го-

дина

2. Отчет на Контролната комисия
3. Избор на Председател, Управителен съвет и Контролна комисия
4. Приемане на програма и бюджет за 2023 г.

Председателят на дружеството Василка Вангелова направи задълбочен аналитичен отчет за дейността на дружество през изтеклия период, който бе приет от събранието. Приет бе и отчетът на Контролната комисия за бюджета

през отчетния период.

Василка Вангелова бе преизбрана за председател на ТД „Тракия“ в Свиленград. Участниците в събранието избраха Управителен съвет и Контролна комисия, приеха бюджета за 2023 г. и амбициозна програма за дейност.

Председателят на СТДБ Кр. Премянов приветства участниците в събранието, запозна ги с дейността на Съюза и предстоящите мероприятия, и подари на дружеството Енциклопедия Тракия.

In Memoriam

Върховният комитет на Съюза на тракийските дружества в България изразява искрени съболезнования по повод кончината на Петра Мечева, член на ЦР на СТДБ.

Безкористно и беззаветно предана на тракийската кауза, тя ще остане в сърцата ни и в летописа на тракийското движение с примера, който оставя за поколенията.

Родена през 1931 г. в гр. Тополовград, тя израства в семейство на бежанци от Беломорска Тракия. Основно образование завършва в гр. Гюмюрджина, средното в гр. Хасково, Висша младежка школа в София, Институт за учители в гр. Пловдив. Работи в Окръжен комитет на комсомола в гр. Хасково. Започва работа като учителка в гр. Пловдив, а от 1963 г. е в гр. Стара Загора. Носител е на орден „Кирил и Методий“ и на награда за учители – новатори на гр. Стара Загора „Анастасия Тошева“. Почетен гражданин на град Стара Загора.

Петра Мечева е сред възстановителите на Тракийската организация в България след 1989 година. От 1992 г.

(1931 – 2022)

е председател на тракийско дружество „Одринска епопея“ в Стара Загора и на Регионалния съвет на Тракийските дружества в старозагорски регион. От 1997 г. е председател на възстановения Тракийски женски съюз в България, по-късно – негов почетен председател, член на Централното ръководство и на Върховния комитет на Съюза на тракийските дружества в България.

Автор е на книгите „Родени в Тракия, родили за Тракия“, „Никола Каишев – възстановител на Стара Загора“, „Тракия не ще забравим“ и много други публикации на тракийска тематика.

Петра Мечева беше наш съмишленик, личност, уважавана и ценена заради своята честност, почтеност, принципност и борбен дух в защита на тракийската кауза. Нейната личност и дело ще останат завинаги част от историята на Съюза на тракийските дружества в България!

Дълбок поклон пред светлата ѝ памет!
Съболезнования на роднините и близките.

Кр. Премянов,
Председател на СТДБ

БАБИНДЕН В САЛОНА НА...

Продължение от 5-а стр.

Деца от ОУ „Шандор Петьофи“ с ръководител Мариана Димитрова изпълниха народни песни, с които поздравиха организаторите на празника.

Сръчните ръце на тракийки бяха подготвили баници, погачи и сладкиши, които подсладиха прекрасното тържество.

Честито!

Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България и редакционната колегия на вестник „Тракия“ честити на рождениците на Съюза през месец февруари:

Теодора Каракостова – Кърджали..... 3 февруари
Христо Калоферов – Варна..... 3 февруари 1948 г.
Митрьо Митрев – Карнобат..... 5 февруари 1937 г.
Мария Божкова – София..... 7 февруари 1952 г.
Андон Андонов – София..... 12 февруари 1938 г.
Николина Белчева – Любимец..... 14 февруари 1944 г.
Коста Лъондев – Свиленград..... 15 февруари 1939 г.
Тодор Каваков – Димитровград..... 28 февруари 1946 г.

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А, тел.: 02/987 48 96 Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталожен
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, чл. кор. на БАН Иван ГРАНИТСКИ, д-р Динко СТРАНКИ, Мария БОЖКОВА, Хубен СТЕФАНОВ; Тодор КОРУЕВ Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSGF
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044; Златка Янева (Сливен) – 0897601560; Анета Георгиева (Хасково) – 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

ДЕКЛАРАЦИЯ

НА ВЪРХОВНИЯ КОМИТЕТ

НА СЪЮЗА НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

През изминалите над 126 години от началото на организираното тракийско движение то е работило за тракийската кауза в променящи се радикално вътрешни и външни обстоятелства, които на два пъти са довели до неговото закриване и са играели важна роля за неговите цели и организационни форми, за значението, което е придобивала нашата дейност.

И при възродения през последните няколко десетилетия Съюз на тракийските българи негова основна цел е била винаги да се бори срещу забравата за станалото с тракийските българи, да прави всичко, което е възможно, за да пази нашите корени и обща идентичност и да разпространява истината за станалото с нас сред всички българи и у нас, и в чужбина, до всеки, до който може да се стигне с днешните дигитални комуникации. Затова издадохме първия том на Енциклопедия „Тракия“ и в хартиен и в електронен вариант, и на български и на английски. Затова през 2023 г. ще имаме особено силен повод да честваме и говорим по тези въпроси, тъй като през нея се навършват три кръгли годишнини, които в най-висока степен са свързани с нашите цели, борба и дейност. Това са 120 години от Илинденско-Преображенското въстание, което породило първите величави подвизи на нашите прадеди и първата вълна на тракийски бежанци през XX век. Втората дата е 110 годишнината от едно събитие, което доведе нашите прадеди най-близо до сбъдването на мечтата им за освобождението на Одринска Тракия – Одринската епопея. И третото събитие е пак през същата година – 110 години от прогонването, разорението и геноцида над тракийските българи. Много кратко бе пътят от победата до геноцида. Ние добре знаем това и следим непрекъснато как ставащото у нас и край нас може да има позитивни или негативни следствия за целите, които преследваме.

Тези паметни за нас събития ще честваме в една все по-тревожна вътрешна и международна среда. Ще си спомняме за тях във време на нарастваща несигурност, на рязко увеличаване на кризите, пред които е изправено българското общество в условията на гигантска външна зависимост от един свят, в който модерна дума стана „поликриза“, означаваща съчетанието, взаимодействието, взаимното усиливане на множество кризи – икономическа, политическа, военна, геополитическа, здравна, климатична, енергийна, продоволствена, мигрантска. Говори се за „нова студена война“ и дори за „трета световна война“, за това че светът става все по-песимистичен и несигурен. Световните разходи за военни цели растат ускорено. Богатите и у нас, и по света купуват бункери, в които да се скрият при евентуална война. Най-популярните термини в множество международни документи стават несигурност, риск, нестабилност. В страни като България всички тези процеси се чувстват особено силно.

Либералната демокрация навсякъде е в криза и се говори за нарастваща поляризация и фрагментизация на политическите системи и обществата, за ускорено от всякога увеличаващо се неравенство. Имаме разпадни процеси в политическата система и у нас, неспособност чрез либералната демокрация да се формира работещо правителство, което има тежки последици за България. Имаме разделяне

и противопоставяне на всякакви структури, както и опити тези процеси да се принесат дори в редовете на тракийци. Ние винаги сме подкрепяли демократичните механизми, тъй като с началото на днешната либерална демокрация започна поредното възстановяване на нашата дейност и организация. Но за съжаление, тя се оказа крайно нестабилна, както поради огромните неравенства и противоречия между социалните групи, до които доведе реставрацията на капитализма, така и поради външни зависимости. В нарастваща степен тя е свързана с фрагментизация на обществото, на политическите партии и дори на гражданските организации. Затова и ние винаги ще се борим за работеща и ефективна демокрация срещу всичко онова и всички онези, които водят до нейната неефективност, до състояние, при което повечето българи не желаят да гласуват, защото не виждат смисъл от това.

В тези именно все по-несигурни, поликризисни и тревожни времена ние смятаме, че наша първа основна задача продължава да бъде борбата да запазим нашата памет, традиции, минало, обща идентичност и тя днес е по-важна от всякога. Защото, винаги когато светът е ставал по-опасен и несигурен хората са се обръщали към миналото, към корените си да търсят стабилност и сила. Именно чрез корените и истината за нашата история ще обединяваме, а няма да разединяваме и тракийци, и целия български народ. Ще се борим срещу тези, които изопачават нашата история, които разделят българския народ, сеят омраза в обществото.

Втората наша задача е да подкрепяме тези, които се борят за България и за интересите на България във времена, в които през последните десетилетия видяхме не един и двама политици да работят за чужди или за своите интереси, но не и за България. Призоваваме българските политици: „Работете за България, не за чужди интереси!“, „Казвайте истината, а не манипулирайте българския народ!“, „Бъдете лидери, които обединяват, а не разединяват и не противопоставят!“.

Трета наша задача е в условията на започнали нови геополитически битки и разделения, на нови борби за преразпределение на света е да не допуснем България да бъде въвлечена в нови противопоставяния и войни, каквато е днес войната в Украйна, накъдето ни тласкат немалко политици. Трябва да говорим, трябва да викаме силно за това, че всички наши национални катастрофи досега са резултат от въвлечането ни от политиките в съюзи, които водят до печален край – и Междусъюзническата война, която имаше като следствия трагичната съдба на тракийските българи, и Първата световна война с Ньойския мирен договор, и Втората световна война, а и студената война след това. Не искаме да бъдем въвлечени в нова война, не искаме коалиции на войната. В резултат на действията на нашите политици през последните три десетилетия избягалият от българските земи днес по време на реставрацията на капитализма са вече повече от броя на тракийските бежанци някога и за страната ни се говори като държава, в която с най-голяма скорост изчезва населението, като най-бързо умиращата страна в света. Господа политици, не работете за чужди посолства или за собствения си джоб, а за България! Ние водим

повече от 126 години борба за запазване на корените на тракийските българи, а вие извадихте от корените стотици хиляди българи, които избягаха и живеят и работят за други страни, но не и за България. Затова няма да мълчим, затова ще говорим, за това ще се борим!

Не можем да приемем и посоката, в която вървят българо-македонските отношения, това, че българите са представяни от политици и медии в Северна Македония за все по-големи врагове на македонците. Някога заедно вдигнахме Илинденско-Преображенското въстание за освобождение на българите в два основни региона. В резултат на политиката на не едно и две правителства резултатите са, че Одринска Тракия е обезбългарена, а Македония се е превърнала в територия, в която за по-малко от един век е променена идентичността и пренаписана историята на живеещите там българи. Ние не можем да се върнем в Одринска Тракия, но искаме овъзмездяване за стореното с нашите деди! Ние не можем да наложим насила на живеещите в днешна Северна Македония как да възприемат днес своята идентичност, но искаме и ще се борим за запазване на истината за историята на хората там. Това е българската история!

Не искаме България да участва в „нови студени войни“ и в това, което някои наричат „начало на трета световна война“! Не можем да мълчим за русофобията на политиките, променяща геополитическите ни зависимости по посока, която в никакъв случай не помага на нашата битка за справедливо овъзмездяване за станалото преди 110 години! Нали те ликвидираха, заради чужди интереси 4 блока на АЕЦ „Козлодуй“!? Хвърлиха милиарди и след това спряха строежа на АЕЦ „Белене“. Разрушиха нашите икономически и енергийни връзки с Русия и ги замениха с рязко увеличаване на геополитическите зависимости от Турция. Направиха програми за закриване на въглищните централи след няколко години, ликвидирайки енергийно една страна, която някога бе енергийния гигант на Балканите. Направиха ни енергийно, икономически и инфраструктурно все по-зависими от Турция с нейните неоосманисти и пантюристски стратегии, а това ще има все по-негативни следствия за нашата борба за овъзмездяване на тракийските българи.

Затова и в тази паметна година на три кръгли годишнини на трите най-важни събития в нашата тракийска история ние няма да мълчим!

Ще се борим за нашата кауза като кауза и на днешна България!

Ще се борим срещу всичко, което отслабва и води до кризисни и опасни процеси днешна България!

Ще се борим за една по-добра, по-силна, единна България!

Онази, за която са мечтаели нашите прадеди преди 120 години, когато са вдигнали Илинденско-Преображенското въстание!

Онази България, която са виждали в мечтите си и към която са бягали преди 110 години стотиците хиляди тракийски българи!

21 януари 2023 г.
гр. София